

In 2011 was Chris Froome de minst beloftevolle renner van de hele Sky-ploeg, zijn contract zou daarom niet verlengd worden

Het stinkende shirt van een lieve Keniaan

Chris Froome met zoon Kellan op het erepodium in Parijs.

FOTO REUTERS

Het shirt dat Froome aan Thijs Zonneveld gaf.

Tour-debuut in 2008, als renner van Barloworld. Froome schreef geschiedenis door als eerste Keniaan de Tour te rijden.

FOTO AFP

Tien jaar geleden ruilde Thijs Zonneveld wielershirtjes met een Keniaan uit een Zuid-Afrikaanse ploeg. „Hij was open, beleefd en stond iedereen te woord. Nu is hij viervoudig Tourwinnaar en onbereikbaar.”

THIJS ZONNEVELD

Dit verhaal begint in Tokio, op de kamer van een hotel waarvan ik de naam niet meer weet. In mijn handen heb ik een wielershirt dat ruikt alsof er een dooie rat in de achterzak zit. „Sorry”, zegt de renner tegenover me. „Ik heb nog niet de tijd gehad om 'm te wassen.” Ik haal mijn schouders op. Want het lijkt me logisch: de laatste etappe van de Ronde van Japan is amper een uur eerder gefinisht. Ik geef hem mijn wielershirt en loop terug naar mijn kamer. Leuk, denk ik. Een shirt van een Keniaan die rijdt voor een Zuid-Afrikaanse ploeg, die had ik nog niet. Ik stop het in een plastic zak en doe er een briefje bij met zijn naam erop. Voor als ik die zou vergeten.

Dat had ik niet hoeven te doen.

De renner waarmee ik shirtje ruilde na de Ronde van Japan van 2007, heeft nu vier keer de Tour de France gewonnen. Dat had ik niet zien aankomen. Chris Froome (destijds 22) won een rit in die Ronde van Japan, en je zag aan alles dat hij talent had - maar ik had bepaald niet het idee dat ik de beste klassementsrenner van het volgende decennium aan het werk had gezien. Het leek me vooral een lieve jongen. Beleefd ook. Ik had nog nooit een wielrenner zien eten met een servet op zijn schoot.

Een jaar later reed hij in de Tour de France, voor Barloworld. Hij haalde bidons, reed op kop voor andere renners en één keer zat hij in een ontsnapping. Het was in de Alpen. Ik was zelf net gestopt met wielrennen en stond die dag te kijken op de eerste klim, de Col d'Agnel. Ik droeg - toeval, ik zweer het - het shirt dat ik met Froome had geruild. Hij herkende het. Terwijl hij in de kopgroep zat, riep hij naar me: „Hi, how are you doing?” Dat vond ik nogal grappig. Het was de wereld op zijn kop, een

renner die iets roept naar een toeschouwer.

In de seizoenen die volgden, verbeterde Froome langzaam maar zeker. Hij leerde beter afdalen, hij begon te snappen dat hij in het peloton moest fietsen en niet ernaast. Hij ruilde zijn Keniaanse paspoort in voor een Brits en werd opgepikt door Sky. Daar was hij waterdrager. Er is een grafiekje uit 2011, gemaakt door Sky-manager David Brailsford, dat boekdelen spreekt. Het stipje met de initialen CF (Chris Froome) wordt in de grafiek als minst beloftevolle renner van de hele ploeg beschouwd. Brailsford schatte in dat hij het podium zou kunnen halen op het ProContinentale niveau, de tweede league van het wielrennen. Voor resultaten op WorldTour-niveau kwam hij tekort. Hij kreeg dat jaar geen contractverlenging en zou niet naar de Vuelta a España gaan. Tot de Noor Lars Petter Nordhaug ziek werd. Froome werd opgeroepen als vervanger en werd in die Vuelta tot ieders verrassing tweede in het eindklassement. Sindsdien is hij de beste ronderenner van de wereld.

Ik heb Froomes biografie gelezen, ik heb documentaires over hem gezien, ik heb honderden krantenartikelen doorzocht - maar persoonlijk heb ik nooit dé verklaring kunnen vinden voor de enorme stap die hij eind 2011 maakte. Een oud-trainer uit zijn juniorentijd zei dat het aan gewichtsverlies lag. Maar toen hij de Vuelta bijna won, reed hij al twee jaar bij Sky (die ploeg van de marginal gains en de diëtenfetisj). In zijn biografie wordt een tropische ziekte (bilharzia) als reden genoemd, maar daar had hij nog jaren na zijn doorbraak last van. Ik wil niet insinueren dat Froome iets heeft gedaan, wat verboden is. Ik weet simpelweg niet wat de reden is van zijn transformatie.

Een muur

Zijn doorbraak veranderde ook de houding van Froome. In de Tour van 2012, toen hij in dienst moest rijden van Bradley Wiggins, kon je hem als journalist nog aanspreken voor of na de etappe, en kreeg je een uitgebreid antwoord. Maar vanaf het moment dat hij zelf in het geel rondreed, werd er langzaam maar zeker een muur opgetrokken, ook door zijn ploeg. De antwoorden werden korter en steeds vaker ingestudeerd. Hij raakte geïrriteerd als er moeilijke vragen werden gesteld. Hij (of beter gezegd: zijn vrouw) begon mensen te blokkeren op sociale media (yep, mij ook) als ze het waagden om kritiek te uiten. Zijn manager, Brailsford, begon journalisten (yep, mij ook) te negeren en af te bekken.

Gedurende de afgelopen winter zonderden Froome en Sky zich alleen maar verder af. Na de affaires rond cortisonenattesten en vreemde pakketjes was Froome tijdens deze Tour onbereikbaar dan ooit. Hij liep weg uit de mixed zone als vragen hem niet zinden. En op de rustdagen - normaal gesproken het moment om ook moeilijkere kwesties aan de orde te stellen - waren vragen van de pers helemaal niet toegestaan.

Na vier Tourzeges is Chris Froome niet meer die open, vrolijke jongen waarmee je shirtje kon ruilen. Hij is een vedette die woont in de vesting die hij zelf heeft gemetseld.